

Столярчук Я. М.,

д.е.н., професор кафедри
міжнародної економіки
КНЕУ імені Вадима Гетьмана

Беленький О. Ю.

д.е.н., професор кафедри
міжнародного обліку та аудиту
КНЕУ імені Вадима Гетьмана

ГЛОБАЛЬНА СОЦІАЛЬНА НЕРІВНІСТЬ ЯК КЛЮЧОВА ПРОБЛЕМА РЕАЛІЗАЦІЇ ЦІЛЕЙ РОЗВИТКУ ТИСЯЧОЛІТТЯ

Stolyarchyk Y.

Doctor of science, professor
«Kyiv National Economic University
named after Vadym Hetman.

Belenkiy O.

Doctor of science, professor
«Kyiv National Economic University
named after Vadym Hetman

GLOBAL SOCIAL INEQUALITY AS KEY PROBLEM OF MILLENNIUM DEVELOPMENT GOALS REALIZATION

АНОТАЦІЯ. У статті на основі кількісних і якісних параметрів оцінено сучасний рівень глобальної соціальної нерівності через призму досягнення світовою спільнотою Цілей розвитку тисячоліття. Обґрунтовано суперечливий вплив глобалізації на розвиток соціальної сфери та доведено необхідність розбудови такого формату міжнародного економічного порядку, який би був здатний забезпечити конвергенцію національних економічних інтересів країн і пом'якшити глобальну соціальну нерівність.

КЛЮЧОВІ СЛОВА: глобалізація, глобальна соціальна нерівність, розподіл доходів, бідність, індекс Джині, міжнародний економічний порядок.

ANNOTATION. In the article on the basis of quantitative and qualitative parameters the modern level of global social inequality has been evaluated in the context of the Millennium Development Goals realization. Contradictory influence of the globalization on a social sphere development has been grounded. Considerable attention is given to the necessity of formation a new format of International Economic Order, able to achieve convergence of national economic interests and reduce global social inequality.

KEYWORDS: globalization, global social inequality, income distribution, poverty, Gini Index, International Economic Order.

Постановка проблеми та її зв'язок з важливими науковими та практичними завданнями. На початку XXI ст. міжнародна економічна система переживає етап глобального переформування світового економічного простору, за якого не тільки докорінно змінюється характер взаємозв'язків між його структурними елементами, але й формуються нові його підсистеми, що стає рушійною силою становлення новітньої моделі міжнародного економічного порядку. Під впливом економічної глобалізації суттєво прискорились темпи розвитку світового господарства, активізувались і диверсифікувались усі форми міжнародного економічного співробітництва, а відтак — виникли якісно нові (гібридні) напрями і механізми співпраці країн в економічній сфері. Як результат — поступово розвивається державний суверенітет країн, виникає значна кількість нових суб'єктів міжнародних відносин (урядових і неурядових організацій, бізнес-асоціацій, ТНК, неформальних груп впливу та ін.), поглиблюються глобальні економічні дисбаланси, посилюється поляризація світу та загострюються глобальні проблеми людства, зволікання з розв'язанням яких загрожує його існуванню. З-поміж таких проблем особливе місце посідає нині глобальна соціальна нерівність, яка набуває свого багатовимірного вияву у поглибленні міжкраїнових і міжрегіональних асиметрій у розподілі доходів населення, посиленні його функціональної неграмотності, зростанні рівня безробіття, загостренні демографічної проблеми, а також дедалі більшому поширенні масштабів нестандартних форм зайнятості, погіршенні умов праці у відсталих країнах та ерозії соціального захисту працівників. Це дає підстави кваліфікувати соціальну нерівномірність як одну з ключових форм прояву глобальної асиметрії.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Теоретичні основи соціалізації ринкової економіки, вплив глобалізаційних процесів на соціально-економічний розвиток держав і регіонів, країнові моделі реалізації соціальної політики достатньо повно розкрито в роботах багатьох вітчизняних і зарубіжних учених: Р. Барро, Ф. Бургінйона, С. Бхалли, О. Білоруса, Д. Белла, Ю. Борка, Б. Гослінга, А. Ельянова, Ю. Зайцева, В. Іноземцева, А. Колота, Л. Лебедевої, Е. Лібанової, Д. Лук'яненка, К. Морріссона, А. Меддісона, Б. Мілановіча, Ф. Нушелера, Ю. Пахомова, М. Пірсона, І. Подколзіної, А. Поручника, Л. Прітчета, М. Равальйона, Х. Сала-і-Мартіна, С. Сіденко, Дж. Стігліца, О. Суховського, Т. Фабре, Г. Файєрбаха, М. Фостера, А. Філіпенка та ін.

Мета статті. Метою статті є розкриття основних форм прояву глобальної соціальної нерівності та оцінка її рівня за ключовими кількісними та якісними параметрами.

Виклад основного матеріалу. Ключовою рисою сучасного етапу світогосподарського поступу є суттєве поглиблення диференціацій у соціальному розвитку країн і регіонів і наростання глобальної соціальної нерівності. Про усвідомлення її небезпеки для глобальної стабільності свідчать численні звіти міжнародних організацій, наукові дослідження, урядові програми, виступи відомих економістів і політичних діячів. Так, головним завданням декларації, підписаній на Саміті тисячоліття ООН у вересні 2000 р, було визначено забезпечення позитивного впливу глобалізації для всіх народів світу з метою пом'якшення нерівномірного розподілу її переваг. При цьому перший етап реалізації Цілей розвитку тисячоліття (на період до 2015 р.) спрямований на ліквідацію крайньої убогості і голоду у світі, забезпечення загальнодоступної початкової освіти та усунення гендерної нерівності, зниження рівня дитячої смертності та поліпшення умов охорони материнства і дитинства, зупинку поширення небезпечних хвороб (ВІЛ / СНІД, малярія і туберкульоз) і забезпечення сталого розвитку довкілля, формування глобального партнерства для створення відкритих, регульованих, передбачуваних і недискримінаційних торговель та фінансової систем та ін.

Між тим, аналіз статистичних даних дає підстави стверджувати про прискорене зростання розриву у рівні доходів різних країн і регіонів. Зокрема, розрахунки англійського економіста А. Меді-сона підтверджують усталений характер цієї тенденції, коли міжрегіональний розрив у доходах населення найбагатших і найбідніших країн світу у період з 1913 р. до 2001 р. зріс у понад два рази. Так, якщо у 1913 р. даний показник становив у середньому 8,2:1, у 1950 р. — 14,6:1, у 1973 р. — 13,2:1, то у 2001 р. — 18,1:1 [8, с. 7]. Крім того, поряд з нарощуванням міжрегіональних диференціацій у показниках подушових доходів населення має місце і довгострокова тенденція випереджаючого зростання доходів громадян західних держав порівняно з рештою країн світу. У той час, як провідні країни світу упродовж 1000—1820 рр. збільшили свій подушовий ВВП у 4,6 разу, а протягом 1820—2001 рр. — майже у 12 разів, то решта країн світу — лише у 1,3 та 5,8 разу відповідно. Результатом подібної різношвидкісної динаміки зростання доходів вказаних груп країн стало динамічне поглиблення розриву

у доходах їх населення, який зріс з 1,9:1 у 1820 р. до майже 7:1 у 2001 р.

З огляду на подібну динаміку глобальної соціальної нерівності вже тривалий час предметом гострих дискусій провідних науковців світу залишається питання впливу глобалізаційних процесів на соціальні асиметрії. Так, згідно першого підходу, економічна глобалізація розглядається як ключовий фактор лібералізації економік відсталих країн, а відтак — чинником, що відкриває для держав-лідерів широкі можливості щодо експлуатації їх природно-енергетичних і людських ресурсів і передумовою наростання глобальної соціальної нерівності. Водночас, прихильники іншого підходу вважають, що нарощування міжнародного торговельного та інвестиційного співробітництва, усунення міжкраїнових бар'єрів у міждержавному переміщенні фінансового, інформаційного, інноваційно-технологічного та інформаційного ресурсу є вигіднішими для відсталих країн з причин розширення їх доступу до капіталу і технологій розвинутих держав. Як результат — глобальна соціальна нерівність пом'якшується, а світогосподарський розвиток набуває більш збалансованого і симетричного характеру.

Саме другий підхід знаходить своє підтвердження у розрахунках М. Пінковскі та Х. Сала-і-Мартін, які відбивають суттєве зниження світового рівня бідності за усіма визнаними на сьогодні критеріями його оцінки. Як свідчать дані, представлені у табл. 1, період з 1970 р. до 2006 р. означився суттєвим зниженням даного показника. Якщо спиратись на критерій ООН, який у «Цілях розвитку тисячоліття» визначає порогове значення межі бідності на рівні 1 дол. США на день на особу, то він демонструє скорочення чисельності бідного населення у світі за вказаний період з 967,6 до 350,4 млн осіб. За критерієм бідності Світового банку (2 дол. США в день на особу) чисельність бідного населення у світі протягом даного періоду скоротилася з 1629,9 до 847,0 млн осіб, а рівень бідності — з 45,2 % до 13,0 % відповідно. Якщо взяти критерій бідності Л. Прітчетта (3 дол. США в день на особу), то чисельність бідного населення і рівень бідності знизилась з 1,9 до 1,4 млрд осіб і з 55,1 до 21,5 % відповідно. У той же час для показників бідності на рівні 5 і 10 дол. США в день на особу спостерігається ситуація, коли на тлі зростання абсолютних показників чисельності бідного населення спостерігається падіння рівня бідності з 64,7 до 37,4 % і з 77,2 до 60,3 % відповідно [10, с. 65].

Таблиця 1

**РІВЕНЬ БІДНОСТІ (РБ) І ЧИСЕЛЬНІСТЬ БІДНОГО
НАСЕЛЕННЯ (ЧБН) У СВІТІ ПРОТЯГОМ 1970—2006 рр. [10, с. 65]**

Рік	Чисельність світового населення, млрд осіб	Критерій бідності									
		1 дол. США на день		2 дол. США на день		3 дол. США на день		5 дол. США на день		10 дол. США на день	
		РБ, %	ЧБН, млн осіб	РБ, %	ЧБН, млн осіб	РБ, %	ЧБН, млн осіб	РБ, %	ЧБН, млн осіб	РБ, %	ЧБН, млн осіб
1970	3,6	26,8	967,6	45,2	1629,9	55,1	1987,1	64,7	2334,6	77,2	2785,4
1975	4,0	23,3	927,5	43,1	1713,5	53,5	2127,3	62,9	2500,9	74,2	2949,7
1980	4,3	17,5	761,9	38,7	1680,1	50,6	2196,7	61,3	2661,7	72,1	3131,7
1985	4,8	10,0	478,2	31,3	1498,9	47,1	2256,3	61,2	2929,3	72,4	3464,9
1990	5,2	8,2	430,1	24,9	1305,3	39,5	2073,4	57,2	3000,9	72,4	3798,3
1995	5,7	7,6	433,9	21,4	1211,3	34,9	1973,3	53,1	3003,0	71,9	4067,4
2000	6,0	6,4	385,5	16,2	982,6	27,6	1668,5	46,3	2797,3	68,2	4124,6
2002	6,2	6,2	383,5	15,5	959,4	26,2	1621,2	44,3	2743,9	66,4	4112,1
2004	6,3	5,8	364,9	14,4	913,9	24,1	1530,1	41,3	2616,3	63,7	4041,0
2006	6,5	5,4	350,4	13,0	847,0	21,5	1392,9	37,4	2426,6	60,3	3915,2
Зміна протягом 1970-2006 рр., %	79,9	21,4	-63,8	-32,2	-48,0	-33,6	-29,9	-27,3	3,81	-16,9	40,6
Зміна протягом 1990-2006 рр., %	23,7	-2,8	-18,5	-11,9	-35,1	-18,0	-32,8	-19,8	-19,2	-12,1	3,08

Прикметно також відзначити, що подібний тренд скорочення рівня бідності характерний практично для усіх регіонів. Так, за прогнозами експерта Світового банку Ю. Діханова [5], з 1970 по

2015 рр. чисельність бідного населення в Латинській Америці скоротиться на 5,8 млн осіб (з 43,2 до 37,4 млн), у Східній Азії (де проживає близько 30 % світового населення) — на 688,8 млн осіб (з 784,2 до 95,4 млн), у Південній Азії (де зараз проживає 1,3 млрд осіб., або 24 % світового населення) — на 332,9 млн осіб (з 424, 6 до 91,7 млн), а в Центрально-Східній Європі — на 0,6 млн осіб (з 0,8 до 0,2 млн відповідно) [5, с. 34]. При цьому вражаючі успіхи східно-азійського регіону у боротьбі з бідністю досягнуті насамперед завдяки Китаю, Індонезії і Таїланду, які протягом останніх 30 років скоротили рівень бідності відповідно з 32 % до 3,1 % (або на 251 млн осіб), з 35 % до 0,1 % (41 млн осіб) і з 23 % до 0,01 % (8 млн осіб). Це призвело до зменшення частки Східної Азії в загальній чисельності бідного населення у світі з 50 % у 1970 р. до 10,3 % у 2000 р. [5, с. 34].

Разом з тим, у країнах Африканського континенту чисельність бідного населення за 1970—2000 рр., навпаки, істотно підвищилась. Найважча ситуація склалась в африканських країнах на південь від Сахари, де чисельність бідного населення за вказаний період зросла на 203,2 млн осіб (з 93,5 до 296,7 млн), що забезпечило даному регіону світове «лідерство» в ранзі бідності — у 2000 р. саме тут проживало 74,5 % бідного населення планети. Нерайдужні перспективи щодо динаміки бідності в даному регіоні підтверджують і прогнози авторитетних експертів, згідно з якими на період до кінця 2015 р. чисельність бідного населення в Африці на південь від Сахари збільшиться ще на 19 %, а чисельність населення, що проживає за межею бідності, — на 9 %. Усього ж у 2001 р. у світі налічувалося майже 3 млрд осіб бідного населення, або 52,9 % сукупного населення країн (за винятком постсоціалістичних країн), а понад 1,1 осіб (21,1 % відповідно) перебували за межею бідності [3, с. 585].

Разом з тим, навіть ця статистика неспроможна зафіксувати динаміку соціального розшарування населення на внутрішньо-країновому рівні, коли в окремих державах спостерігається вражаюче економічне зростання за одночасної поляризації рівнів доходів населення. При цьому збільшується частка незаможної частини громадян, загострюються соціальні проблеми в суспільстві, поглиблюються асиметрії в умовах життя між центральними регіонами і периферією країни, між містами і селами, соціальними стратами і статями («фемінізація бідності») та ін. На сьогодні найвищий середній розподіл доходів між різними верствами населення характерний для таких країн, як Швеція, Норвегія, Данія, Фінляндія, Австралія, Канада, Великобританія (коефіцієнт Джині

— 0—0,34). За розрахунками Ю. Діханова, протягом 1970—2000 рр. коефіцієнт Джині за групою країн ОЕСР зріс з 0,352 до 0,368; за країнами Латинської Америки — з 0,561 до 0,572; Східної Азії — з 0,444 до 0,520; Південної Азії — з 0,380 до 0,334; Африки — з 0,649 до 0,668; Центрально-Східної Європи — з 0,298 до 0,428 відповідно. Однак, за його прогнозами, на період до кінця 2015 р. очікується поглиблення внутрішньокраїнових асиметрій у розподілі доходів тільки за державами ОЕСР (до 0,379) і Латинської Америки (до 0,576), тоді як за усіма іншими групами країн цей показник буде певною мірою вирівняний [5, с. 37, 39, 41, 43, 45].

Що стосується західних суспільств, то і вони характеризуються нині суттєвою внутрішньокраїною соціальною поляризацією. Підтвердженням цієї тези є, зокрема, приклад США, де близько 40 % національного багатства та 70 % акцій усіх корпорацій сконцентровано в руках 1 % найбагатших сімей і 80 % національного доходу монополізують лише 20 % найбагатших американців, тоді як частка 20 % найменш забезпечених громадян цієї країни у сукупному доході не перевищує на сьогодні 5,7 %, а 33 млн осіб голодують [1, с. 338].

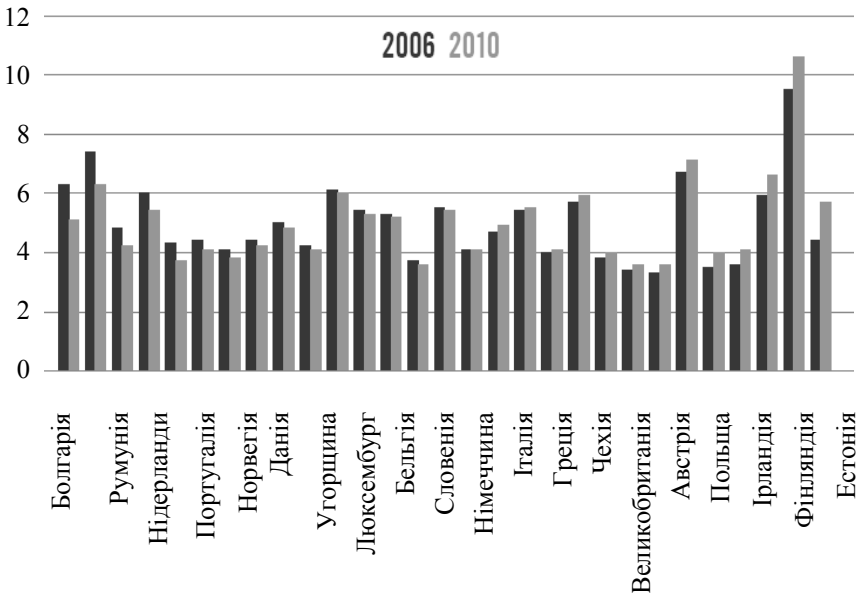

Рис. 1. Розрив у розподілі доходів крайніх децильних груп населення окремих країн у 2006 і 2010 рр. [7, с. 24]

Крім того, як свідчать дані, представлені на рис. 1, упродовж 2006—2010 рр. у США та Іспанії суттєво поглибився розрив у розподілі доходів крайніх децильних груп населення, який на кінець періоду становив відповідно 11 і 6 разів. І це при тому, що критично небезпечним, з погляду соціальної стабільності у суспільстві, є семиразовий розрив у доходах найбагатших і найбідніших громадян країни.

Аналізуючи глобальні соціальні нерівності, не можна оминати увагою такий показник, як Міжнародний індекс здоров'я і соціальних проблем IHSP (International Index of Health and Social Problems). Даний індикатор розраховується на основі розробленої американськими вченими Р. Вілкінсоном і К. Пікетом методики у розрізі таких моніторингових параметрів, як-от: кількість вбивств і арештів громадян; смертність і тривалість життя; поширеність психічних захворювань, ожиріння та підліткових пологів; рівень соціальної мобільності та освіченості населення та ін. Зведений індекс IHSP, розрахований за групою 21 країни ОЕСР, демонструє наявність тісного кореляційного зв'язку між зростанням нерівності у розподілі доходів між різними прошарками населення і загостренням у суспільстві соціальних проблем і проблем, пов'язаних з охороною здоров'я (рис. 2).

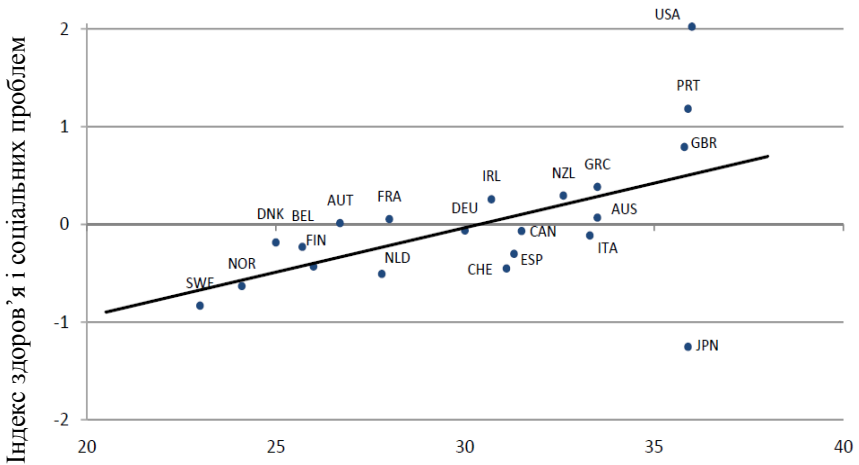

Рис. 2. Взаємозв'язок між нерівністю у розподілі доходів і індексом здоров'я і соціальних проблем у суспільстві у 2009 р. [9, с. 34]

Одним з ключових напрямів реалізації Цілей розвитку тисячоліття є забезпечення повної початкової шкільної освіти для усіх дітей. Міжнародні статистичні дані свідчать про те, що на сьогодні близько 60 країн, що розвиваються, досягли або близькі до досягнення даної цілі, ще 12 країн досягнуть цієї мети до кінця 2015 р., а 48 країн (30 з яких розташовані в Африці на південь від Сахари) в найближче десятиліття не мають надії досягнути прогресу у цій царині [6, с. 16].

Що стосується Цілей розвитку тисячоліття у сфері забезпечення гендерної рівності та розширення прав і можливостей жінок, то їх реалізація здійснюється нині за трьома напрямками — освіта, зайнятість та участь в ухваленні суспільних рішень. Крім того, важливими «каналами» досягнення гендерної рівності є розширення доступу жінок до фінансових послуг, підприємницької діяльності, міграційних процесів, грошових переказів, а також подолання такого ганебного явища, як насильство відносно жінок. Якщо характеризувати рівень реалізації даної цілі, то на сьогодні навіть у країнах, що розвиваються, дівчатка досягли значних успіхів у шкільній освіті. Більше того, в багатьох країнах світу рівень охоплення дівчаток початковою освітою навіть вищий, ніж хлопчиків. Так, на сьогодні у понад 95 країнах світу досягнуто повної рівності в кількості дівчаток і хлопчиків, які відвідують середню школу; 7 країн перебувають на шляху до досягнення цієї мети до 2015 р., і залишаються 27 країн (на Близькому Сході, у Південній Азії та країнах Африки), котрі серйозно відстають у розвитку середньої освіти і досягненні гендерної рівності [6, с. 17]. Разом з тим, ці дані приховують таку проблему, як недостатність охоплення освітою, що виявляється у значно менших шансах дівчаток пройти повний цикл навчання у середній, або навіть початковій школі, що найбільшою мірою характерно для країн, що розвиваються.

Щодо доступу жінок до вищої освіти, то у країнах Європи, Центральної Азії, Латинської Америки та Карибського басейну і дотепер зберігаються відмінності у кількості дівчат і юнаків, які навчаються у вищих навчальних закладах, на користь останніх. Однак навіть для країн-лідерів глобального соціального прогресу характерним є збереження «острівців» соціальної напруженості в частині досягнення даної цілі. Так, за даними американських дослідників, викладеними у доповіді Національної комісії США «Нація в небезпеці», на сьогодні функціонально неписьменними є близько 23 млн дорослих американців, яким важко впоратись у найпростішими завданнями щоденного

читання, письма і рахунку. До групи функціонально неписьменних можна віднести також близько 13 % усіх сімнадцятирічних громадян цієї країни; у перспективі частка функціонально неграмотної молоді США може зрости до 40 %; багато з молодих осіб уже сьогодні не мають цілої низки інтелектуальних навичок; 40 % — не можуть зробити висновків з тексту, тільки 20 % можуть написати твір з наведенням переконливих аргументів, а 30 % — вирішити задачу, що вимагає поетапних дій. Згідно даних ОЕСР, близько 60—80 млн американців і дотепер залишається неписьменними або напівграмотними; 23—30 млн — повністю неграмотні (тобто фактично не вміють читати і писати); а 35—54 млн — напівграмотні (їхні читацькі навички та вміння писати набагато нижчі ніж це необхідно, щоб «впоратись з відповідальністю щоденного життя») [2, с. 315].

Характеризуючи перспективи досягнення такої Цілі розвитку тисячоліття, як подолання дитячої смертності, слід відзначити, що протягом 1990—2010 рр. смертність дітей до п'яти років суттєво знизилась у всіх країнах з низьким і середнім рівнем доходів, навіть в Африці на південь від Сахари. Єдиним виключенням стало Зімбабве, а для Нігеру, Еритреї та Танзанії характерна схожа тенденція. Як правило, країни Африки на південь від Сахари, які починали з гірших позицій за показниками дитячої смертності, досягли великих успіхів у її подоланні завдяки реалізації великомасштабних програм з вакцинації, здійсненню профілактичних заходів по боротьбі з малярією, стимулюванню грудного вигодовування. У той же час у таких країнах, як Сомалі і Демократична Республіка Конго, постраждалих унаслідок конфліктів, не спостерігається майже ніякого прогресу, так само як у Замбії і Уганді [6, с. 18].

Висновки. Узагальнюючи викладене, підкреслимо, що серед комплексу проблем, породжуваних глобальною фазою розвитку світового господарства, однією з найгостріших є соціальна поляризація країн і регіонів світу, а також наростання диференціації в їх соціальній структурі. У той час, як нерівність у доходах населення розвинених країн світу поступово нівелюється, чимраз більшою мірою посилюється соціальний розрив між ними і країнами, що розвиваються, а також дедалі рельєфніше виявляються країнові диференціації соціального розвитку у групі бідних держав. Негативні наслідки глобальної соціальної нерівності не тільки є фактором посилення соціальних суперечностей у суспільстві, а й гальмують динаміку глобального економічного

розвитку та реалізацію світової спільнотою Цілей розвитку тисячоліття. Через незадовільний стан матеріального забезпечення значної частини населення відсталих країн стають практично неможливими їх інтеграція у процеси глобального виробництва та сталий розвиток їх національних ринків. Але разом з тим, глобалізація відкриває перед найменш розвинутими країнами широкі можливості за підтримки міжнародного співтовариства вирішувати гострі соціальні проблеми, такі як доступ до питної води, боротьба з епідеміями, скорочення смертності від голоду і недоїдання, створення робочих місць, доступ до системи охорони здоров'я завдяки діяльності міжнародних гуманітарних місій та ін. Таким чином, ключовим питанням на сьогодні є розбудова такого формату міжнародного економічного порядку, який би був здатний не тільки забезпечити максимально можливу конвергенцію національних економічних інтересів усіх країн-учасниць світового господарства, але й пом'якшити глобальну соціальну нерівність у контексті досягнення Цілей розвитку тисячоліття.

Література

1. Економічний енциклопедичний словник: У 2 т. Т. 2 / За ред. С.В. Мочерного. — Львів: Світ, 2005.
2. *Кібальник Л. О.* Структура та динаміка гео економічних трансформацій під впливом фінансових криз: монографія. — Черкаси: Видавель Ольга Вовчок, 2014.
3. *Сиденко С. В.* Глобализация и социально-экономическое развитие регионов мира / С. В. Сиденко // Цивилизационная структура современного мира: монография: в 3 т. — Т. 1. Глобальные трансформации современности / [Ю. Н. Пахомов, Ю. В. Павленко, С. В. Сиденко и др.]; под ред. Ю. Н. Пахомова, Ю. В. Павленко. — К. : Наук. думка, 2006.
4. *Anand S., Segal P.* The Global Distribution of Income // International Development Institute Working Paper 2014-01, May 2014.
5. *Dikhanov Y.* Trends in Global Income Distribution, 1970—2000, and Scenarios for 2015 / Y. Dikhanov // Human Development Report Office Occasional Paper; World Bank. — 2005.
6. Global Monitoring Report 2012: Food Prices, Nutrition, and the Millennium Development Goals 2012 / The World Bank Washington DC, 2012.
7. Global Wage Report 2014/15: Wages and income inequality. — ILO. — Geneva, 2015.

8. *Maddison A.* Growth and Interaction in the World Economy: The Roots of Modernity. The AEI Press. Publisher for the American Enterprise Institute. — Washington, D.C., 2005.

9. *Ortiz I.* Global Inequality: Beyond the Bottom Billion / I. Ortiz, M. Cummins // A Rapid Review of Income Distribution in 141 Countries ; United Nations Children's Fund (UNICEF). — New York, 2011. — April.

10. *Pinkovskiy M.* Parametric Estimations of the World Distribution of Income / M. Pinkovskiy, X. Sala-i-Martin // NBER Working Paper Series. — Working Paper 15433. — National Bureau of Economic Research. — October 2009.

Reference

1. *Ekonomichnyy entsyklopedychnyy slovnyk: U 2 t. T. 2 / Za red. S.V.Mochnoho.* — L'viv: Svit, 2005.

2. *Kibal'nyk L. O.* Struktura ta dynamika heoekonomichnykh transformatsiy pid vplyvom finansovykh kryz: monohrafiya. — Cherkasy: Vydavets' Ol'ha Vovchok, 2014.

3. *Sydenko S. V.* Hlobalyzatsyya y sotsyal'no-ekonomycheskom razvytye rehyonov myra / S. V. Sydenko // Tsyvlyzatsyonnaya struktura sovremennoho myra: monohrafiya: V 3 t. — T. 1. Hlobal'nye transformatsyy sovremennoho [Y. N. Pakhomov, Y. V. Pavlenko, S. V. Sydenko y dr.]; pod red. Y. N. Pakhomova, Y. V. Pavlenko. — K. : Nauk. dumka, 2006.

4. *Anand S., Segal P.* The Global Distribution of Income // International Development Institute Working Paper 2014-01. — King's International Development Institute, May 2014.

5. *Dikhanov Y.* Trends in Global Income Distribution, 1970—2000, and Scenarios for 2015 / Y. Dikhanov // Human Development Report Office Occasional Paper; World Bank. — 2005.

6. *Global Monitoring Report 2012: Food Prices, Nutrition, and the Millennium Development Goals 2012 / The World Bank Washington DC, 2012.*

7. *Global Wage Report 2014/15: Wages and income inequality.* — ILO. — Geneva, 2015.

8. *Maddison A.* Growth and Interaction in the World Economy: The Roots of Modernity. The AEI Press. Publisher for the American Enterprise Institute. — Washington, D.C., 2005.

9. *Ortiz I.* Global Inequality: Beyond the Bottom Billion / I. Ortiz, M. Cummins // A Rapid Review of Income Distribution in 141 Countries ; United Nations Children's Fund (UNICEF). — New York, 2011. — April.

10. *Pinkovskiy M., X. Sala-i-Martin.* Parametric Estimations of the World Distribution of Income // NBER Working Paper Series. — Working Paper 15433. — National Bureau of Economic Research. — October 2009.